

bestemmelser blev beregnet til ca. 40 mill. kr. årlig, svarende til *op mod 50 pct. af kommunernes samlede tilskudsberettigede nettoudgifter til drift af sygehuse*. Halvdelen af dette beløb blev ydet som tilskud pr. indbygger, mens den anden halvdel blev ydet som tilskud pr. sygedag.

Som følge af den siden sygehuslovens gennemførelse stedfundne betydelige stigning i udgifterne til drift af sygehuse er de anførte tilskudssatser flere gange blevet forhøjet, senest ved lov nr. 264 af 14. juni 1951, hvorved tilskudssatserne kom op på henholdsvis 9 kr. pr. indbygger og 5 kr. 50 øre pr. sygedag.

Efter den senest foretagne forhøjelse udgjorde det samlede tilskud til kommunerne fra den fælleskommunale udligningsfond i finansåret 1951—52 ialt 80,8 mill. kr., svarende til 49,1 pct. af kommunernes samlede tilskudsberettigede nettoudgifter i det til grund for tilskudsberegningen liggende regnskabsår, finansåret 1949—50. Siden denne regulering af tilskudssatserne har der imidlertid fundet en yderligere stigning sted i kommunernes udgifter til sygehusvæsenet, og de kommunale organisationer har i en henvendelse til indenrigsministeriet fremsat ønske om forhøjelse af tilskudssatserne.

Efter de gældende tilskudssatser ville tilskuddet fra den fælleskommunale udligningsfond til nedbringelse af kommunernes udgifter til drift af sygehuse i finansåret 1952—53 beløbe sig til ialt 81,7 mill. kr. eller omkring 45 pct. af kommunernes samlede tilskudsberettigede nettoudgifter til drift af sygehuse i det til grund for tilskudsberegningen liggende regnskabsår 1950—51.

Da det med denne dækningsprocent ville være vanskeligt for kommunerne, særlig amtskommunerne, at klare deres sygehusdrift, henstillede sygehusrådet, at tilskuddet pr. indbygger forhøjedes fra 9 kr. til 10 kr. 50 øre og tilskuddet pr. sygedag fra 5 kr. 50 øre til 5 kr. 75 øre. Det samlede tilskud ville derved stige med 8,4 mill. kr. til 90,1 mill. kr. og dækningsprocenten komme op på 49,6 pct. af kommunernes samlede tilskudsberettigede nettoudgifter.

I overensstemmelse hermed udarbejdede indenrigs- og boligministeriet forslaget til den heromhandlede lov, der vedtoges uændret af rigsdagen med tilslutning fra samtlige partier med undtagelse af retsforbundet, hvis ordførere i begge ting gik imod den skattepolitiske tendens, som forslaget var udtryk for (lempe i ejendomsbeskatningen på bekostning af de personlige indkomstskatteydere).
